

Arrest

nr. 292 422 van 27 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpesteenweg 187
B-1170 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2023 per J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juli 2023 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De Dienst economische migratie van het Brussels Gewest verstrekke een toelating tot tewerkstelling aan verzoekers werkgever en de Dienst Vreemdelingenzaken leverde op 12 oktober 2022 aan verzoeker een *single permit* af onder de vorm van een visum type D, waarmee hij op 19 oktober 2022 toekwam op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoeker bood zich op 12 december 2022 aan te Marcinelle met het oog op zijn inschrijving aldaar en werd op 21 juni 2023 in het bezit gesteld van een verblijfskaart (A-kaart) die geldig was tot 31 oktober 2025

1.3. Verzoeker deed eind juni 2023 aangifte van een adreswijziging te Antwerpen en vertrok van 5 tot 22 juli op vakantie naar Marokko.

1.4. Verzoeker kwam op 22 juli 2023 toe op de luchthaven van Zaventem (BRU) vanuit Casablanca (CMN) met zijn Marokkaanse paspoort en zijn Belgische verblijfskaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 22 juli 2023 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 22/7/2023 om 21.20 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT

Werd door ondergetekende,D.(...) A.(...) Inspecteur....

de heer: naam A.(...) voornaam A.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven op : (...)

houder van Belgische verblijftitef nummer (...), geldig van 21.06.2023 tot 31.10.2025,

afkomstig uit Casablanca met vlucht AT832 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (C) is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1726)2

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft geen geldig Schengenvisum in zijn paspoort.

Hij toont een Belgische verblijfskaart. Na contrôle blijkt de verblijfskaart sinds 12.07.2023 gesupprimeerd te zijn. Ook is hij op zijn verblijfsadres te 6001 Charleroi, Avenue Eugene Mascaux, 29/011, sinds 11.07.2023 afgevoerd van ambtswege. Hij verklaart dat hij begin juni verhuisd is naar 2020 Antwerpen, Eric Sasselaan 11/7, maar na controle in het rijksregister blijkt hij daar niet geregistreerd te zijn.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre deze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Deze beslissing houdt immers een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, tweede lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Bijgevolg is aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan.”

3.2.2. Verzoeker wijst erop dat hij het voorwerp is van een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

3.2.3. Uit de gegevens die de verwerende partij overmaakte, blijkt dat de teruggedrijving naar Casablanca op 2 augustus 2023 in het vooruitzicht werd gesteld. Omdat deze tenuitvoerlegging, wel degelijk imminent is, kan hij worden bijgetreden waar hij stelt dat er sprake is van hoogdringendheid.

3.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“C. Grieven

1. Er dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.

(...)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

(...)

In onderhavig geval heeft de bestreden beslissing zich manifest vergist nu in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt verzoeker wel degelijk over de vereiste documenten beschikt om het grondgebied te betreden.

Zo heeft verzoeker wel zijn wijziging van verblijf meegedeeld aan de stad Antwerpen maar is het door de gemeentediensten van de stad Antwerpen zelf dat zij nog niet kon worden verwerkt en werd hij ook onterecht afgevoerd van ambtswege in Charleroi met alle gevolgen van dien op zijn verblijfskaart. Verzoeker kan niet het slachtoffer zijn van falende gemeentelijke overheidsdiensten terwijl hij over alle

nodige documenten beschikt en alle nodige démarches heeft ondernomen. Aangezien verzoeker over alle nodige verblijfsdocumenten beschikt zoals hierboven aangegeven, diende hij ook geen Schengenvisum te hebben in zijn Marokkaans paspoort.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vervat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding en zonder belangenafweging en heeft een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

3. Dit bovenstaande beschouwingen volgt dat indien België verzoeker teruggedrijft en de toegang tot het grondgebied ontzegt, zij artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt."

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 3, eerste lid, 1°/ 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

3.3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werkgever een toelating tot tewerkstelling verkreeg van de Dienst economische migratie van het Brusselse Gewest. De Dienst Vreemdelingenzaken leverde op 12 oktober 2022 aan verzoeker een *single permit* af onder de vorm van een visum type D. Verzoeker kwam naar België en is sedert 1 november 2022 actief voor de firma XWARE te Brussel. Verzoeker was woonachtig te Marcinelle en werd op 21 juni 2023 in het bezit gesteld van een verblijfskaart (A-kaart) die geldig was tot 31 oktober 2025. Verzoeker verhuisde eind juni 2023 naar Antwerpen. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat de diensten van de stad Antwerpen op 26 juni 2023 uitdrukkelijk aan verzoeker ontvangst bevestigden van zijn aanvraag tot adreswijziging maar verzoeker waarschuwden dat de wachttijden voor de behandeling van zijn aanvraag konden oplopen (Verzoekschrift bijlage 5). Verzoeker van zijn kant gaf te kennen dat hij van 5 tot 25 juli op vakantie zou zijn.

Verzoeker vertrok inderdaad naar Marokko en kwam op 22 juli 2023 opnieuw toe op de luchthaven van Zaventem. Verzoeker was in het bezit van zijn Marokkaans paspoort en zijn Belgische A-kaart met het oog op een visumvrije binnenkomst. Verzoeker werd alsnog geïnterpelleerd door de grensinspectie. Het administratief dossier bevat geen informatie over een eventueel gehoor van verzoeker.

3.3.5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat *"(b)etrokkene (...) geen geldig Schengenvisum (heeft) in zijn paspoort"*. Er wordt vermeldt dat verzoeker een *"Belgische verblijfskaart"* toont, maar dat deze na controle *"sinds 12.07.2023 gesupprimeerd (blijkt) te zijn. Ook is hij op zijn verblijfsadres te 6001 Charleroi, Avenue Eugene Mascaux, 29/011, sinds 11.07.2023 afgevoerd van ambtswege. Hij verklaart dat hij begin juni verhuisd is naar 2020 Antwerpen, Eric Sasselaan 11/7, maar na controle in het rijksregister blijkt hij daar niet geregistreerd te zijn."*

3.3.6. In zijn enig middel stelt verzoeker in wezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd en de beslissing heeft genomen zonder natrekking van alle gegevens. Verzoeker wijst erop dat hij zijn adreswijziging naar Antwerpen heeft doorgegeven, maar dat de diensten van de stad Antwerpen zelf aangaven dat deze nog niet kon worden verwerkt. Het gegeven dat betrokkene tijdens zijn afwezigheid - en volgens verzoeker ten onrechte - van ambtswege werd afgevoerd in Charleroi, kan bezwaarlijk aan zijn handelen verweten worden. Ter terechtzitting hamert de aanwezige raadsvrouw

erop dat verzoeker alle nodige voorzorgsmaatregelen genomen heeft, over alle nodige verblijfsdocumenten beschikt en geen Schengenvisum nodig heeft in zijn Marokkaans paspoort.

3.3.7. De Raad stelt vast dat de afvoering van ambtswege in verzoekers afwezigheid is gebeurd en dat deze wellicht te wijten is aan het gegeven dat zijn adreswijziging naar Antwerpen nog niet werd behandeld. Zoals verzoeker aangeeft in zijn middel is hij het slachtoffer van falende stadsdiensten en beschikt hij wel degelijk over de bij artikel 2 vereiste documenten om visumvrij het grondgebied te kunnen betreden. Aangezien de afvoering van ambtswege plaatsvond tijdens verzoekers afwezigheid kwam het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om na te gaan of de diensten van de stad Antwerpen op de hoogte waren van de aangifte van een adreswijziging. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker werd bevraagd over zijn situatie. Door zich te beperken tot een controle van het rijksregister is de grensinspectie *in casu* manifest onzorgvuldig te werk gegaan

3.3.8. In haar nota met opmerkingen reageert de verwerende partij door te verwijzen naar het gegeven dat verzoekers verblijfskaart was gesupprimeerd en naar rechtspraak van de Raad:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

‘(...)’

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Artikel 3 van de vreemdelingenwet is van toepassing op personen die geen houder zijn van de vereiste documenten, wat in casu het geval is. Verzoeker kon weliswaar een verblijfskaart voorleggen, maar deze kaart staat “gesupprimeerd”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 176.887 d.d. 25 oktober 2016 onder meer wat volgt:

“(...) 2.3.2.7 Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 oktober 2016 bij zijn interceptie op de luchthaven van Zaventem door de grenscontroleambtenaar in het bezit was van een Mongools paspoort en een Belgische F+kaart die geldig was van 27 januari 2016 tot 27 januari 2021. Verzoeker zou reeds sedert 2001 in België verblijven (...).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker op 7 juli 2016 ambtelijk werd geschrapt. In zijn middel vermeldt verzoeker uitdrukkelijk dat hij dit gegeven op zich niet betwist. Verzoeker lijkt evenmin te betwisten dat zijn verblijfstitel op 15 juli 2016 werd gesupprimeerd. Bijgevolg beschikte verzoeker op het ogenblik van zijn binnenkomst niet over een geldige verblijfstitel die hem toeliet visumvrij te reizen. De met grenscontrole belaste overheid kon bijgevolg rechtsgeldig concluderen dat verzoeker “niet meer in orde is voor binnenkomst in de Schengenzone”, zoals in het verslag van de Federale Politie wordt vermeld. Verzoeker beweert thans dat in de beslissing ten onrechte zou worden gesteld dat hij niet over de vereiste binnenkomstdocumenten zou beschikken, maar dit kan niet uit verzoekers betoog worden afgeleid.

(...) In casu werd vastgesteld dat de verblijfskaart van verzoeker werd gesupprimeerd op 15 juli 2016, zodat hij, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, niet langer over een geldige verblijfstiel beschikte. Verzoeker levert geen bewijs van het tegendeel; De Raad kan de verwerende partij enkel bijtreden waar zij in haar nota met opmerkingen concludeert dat de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvoorstelling. De met grenscontrole belaste ambtenaar stelde bijgevolg op goede gronden vast dat verzoeker niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldeed. Aangezien verzoeker zich niet bij een gemeentebestuur heeft aangemeld met het oog op het genieten van het recht op terugkeer zoals bedoeld in artikel 19 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker er niet zomaar van uitgaan dat de grenscontrole-ambtenaar dient na te gaan of hij voldoet aan de voorwaarden uit voormeld wetsartikel. Bijgevolg is de uiteenzetting van verzoeker, die hij illustreert met rechtspraak van de Raad van State, over de concrete toepassingsvoorwaarden van artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet in casu weinig relevant.(...)”

Aangezien de verblijfskaart van verzoekende partij gesupprimeerd werd, kon verzoeker niet visumvrij naar België afreizen.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

Nog los van de vaststelling dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)), kan de situatie in het door de verwerende partij geciteerde arrest bezwaarlijk worden vergeleken met verzoekers geval. In het geciteerde arrest was het onduidelijk wanneer de vreemdeling het grondgebied van het Rijk had verlaten en was de betrokkene op het ogenblik van zijn terugkeer reeds maandenlang van het adres afgevoerd. Verzoeker van zijn kant had wel degelijk zijn

adreswijziging aangegeven, had duidelijk vermeld wanneer hij met vakantie zou zijn en was in het bezit van een geldige verblijfsvergunning die op het moment van zijn vertrek nog niet was gesupprimeerd en die hem toeliet visumvrij naar het Schengengebied terug te keren. De diensten van de stad Antwerpen hadden te kennen gegeven met oplopende wachttijden geconfronteerd te zijn. Verzoeker is dus geenszins zelf verantwoordelijk voor de eventuele onduidelijkheid betreffende zijn gegevens in het rijksregister.

3.3.9. Verzoeker dient te worden bijgetreden in zoverre hij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert in het licht van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor verzoeker ligt erin dat hij op legale wijze naar België is gereisd, over een verblijfsrecht in België beschikt en in Antwerpen woont, over een arbeidstoelating in België beschikt en in België is tewerkgesteld, en over voldoende financiële middelen beschikt. Ieder redelijk denkend mens ziet in dat verzoeker, onder huidige omstandigheden een moeilijk ernstig nadeel dreigt te ondergaan indien hem de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd. Verzoeker zou immers niet naar zijn woning in Antwerpen kunnen gaan en zijn privé-leven niet kunnen voeren. Verzoeker zou eveneens financiële schade lijden hij zou immers zijn arbeidsovereenkomst niet kunnen nakomen en niet meer kunnen werken. Bovendien kan verzoeker niet het slachtoffer zijn van een manifeste beoordelingsfout van de Dienst Vreemdelingenzaken die erin bestaat aan verzoeker die over legaal verblijf in België beschikt, de toegang tot het Belgisch grondgebied te weigeren en terug te drijven.”

3.4.2. Verzoeker stelt dat hij over een legaal verblijf beschikt en de beslissing tot gevolg heeft dat hij niet naar zijn woning in Antwerpen kan terugkeren, zijn tewerkstelling niet kan hervatten en bijgevolg zijn arbeidsovereenkomst niet meer zou kunnen nakomen.

3.4.3. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij naar aanleiding van verzoekers betoog het volgende:

“Van verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat hij hier over een beschermenswaardig gezins- of familieleven of privéleven beschikt. Hij toont niet aan dat de beslissing tot terughrijving een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt.”

3.4.4. Aangezien verzoeker een *single permit* verkreeg van de Belgische overheid die hem toeliet in België te verblijven en te werken, terwijl de bestreden beslissing zonder zorgvuldig onderzoek van verzoekers situatie een einde maakt aan zijn recht op verblijf en tewerkstelling, aspecten van verzoekers privé-leven, is er wel degelijk sprake van een evident moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Een en ander geeft aanleiding tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing van weigering van toegang met terughrijving (bijlage 11).

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juli 2023 tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

F. BROUCKE,	toegevoegd griffier.
-------------	----------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN